

ΜΟΥΣΙΚΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ

Εθνικού Σταδίου 16, Παραλία, Καλαμάτα, 24100

Τηλέφωνο-φαξ: 27210- 96966

Mail : mail@gym-mous-kalam.mes.sch.gr

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

ΜΑΘΗΤΕΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΣΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΝ.

- 1. Σοφία Άιζενμπαχ**
- 2. Λυδία Άιζενμπαχ**
- 3. Λυδία Παναγιωταρέα**
- 4. Ηλίας Κολλινιάτης**
- 5. Ηλίας Πουλόπουλος**
- 6. Ανδρέας Κοπετινάς**
- 7. Μάριος Σαρέλας**
- 8. Γιώργος Χιώτης**
- 9. Νάντια Μερκούρη**
- 10. Βαγγελίτσα Αντωνοπούλου**
- 11. Αλίκη Σκαρέα**
- 12. Παναγιώτης Κομπότης**
- 13. Μαρία Μήτρου**
- 14. Μαρία Τσώνη**
- 15. Νάγια Κουφουδάκη**
- 16. Μανταλένα Μπαστακού**
- 17. Δήμητρα Σωτηροπούλου**
- 18. Μαρία Παραγγίνη**
- 19. Βανίτα Σταθοπούλου**
- 20. Λύσανδρος Φιλιππίδης**

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΡΙΑ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: Εύη Ντινοπούλου, φιλόλογος, καθηγήτρια του ΜΣΚ

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΝΕΡΟ (3)

Μια φορά κι έναν καιρό, στις όχθες ενός μεγάλου ποταμού, ήταν χτισμένο ένα πανέμορφο χωριό με πέτρινα σπίτια, τοξωτά γεφύρια, πολλά πηγάδια και νερόμυλους, πηγές και κρυφούς, μικρούς καταρράχτες. Οι κάτοικοί του δεν ξεπερνούσαν τους 300 και σίγουρα δεν θα γινόταν ποτέ ένα μεγάλο χωριό αφού όλοι αυτοί είχαν ένα κοινό χαρακτηριστικό που δεν το είχε κανείς από τους κατοίκους των άλλων χωριών ή πόλεων και οφειλόταν στην καταγωγή τους από μία πανάρχαιη φυλή, τους Υδρόφιλους: Γεννιόντουσαν με μια σταγόνα νερό στο μέτωπο, ανάμεσα στα φρύδια. Μια σταγόνα που έμενε πάντα υγρή, ζωντανή. Μα όταν επρόκειτο κάποιος να πεθάνει, η σταγόνα ήταν που τους προειδοποιούσε γιατί πρώτη αυτή ξεραινόταν. Λίγες μέρες πριν.

Το χωριό τους ήταν η.. Νέρισσα.

Όλα λοιπόν κυλούσαν φυσιολογικά, μέχρι που ένα πρωινό γεννήθηκε ένα παιδί χωρίς τη σταγόνα στο μέτωπο, χωρίς εκείνη τη μικρή, υγρή και ζωντανή σταγόνα ανάμεσα στα φρύδια. Το γεγονός θεωρήθηκε ιδιαίτερα σοβαρό κι έτσι ο Αρχηγός τους, ο Νεραρχηγός όπως τον φώναζαν, μαζί με τους συμβούλους του και άλλους Νερισσιώτες, συγκεντρώθηκαν γύρω από το Κεντρικό Πηγάδι για να συζητήσουν. Μετά από πολλές διαβουλεύσεις αποφάσισαν να στείλουν μία αποστολή αποτελούμενη από τον Νεραρχηγό και δύο ακόλουθούς του στο Δάσος της Βροχής, που βρισκόταν δύο μερόνυχτα μακριά από το χωριό, ψηλά, στο Βουνό της Τύχης, για να επισκεφτούν τον Υδωράτη, έναν γέρο σοφό που ζούσε εκεί απομονωμένος και σπάνια δεχόταν επισκέψεις. Αυτός θα τους εξηγούσε γιατί συνέβη αυτό, θα έβρισκε το λόγο και θα τους έδινε τη λύση.

Ξεκίνησαν λοιπόν πρωί πρωί και πριν το μεσημέρι είχαν φτάσει ήδη στον πρώτο σταθμό του ταξιδιού τους που ήταν η Νεραϊδοπηγή. Εκεί σταμάτησαν να ξαποστάσουν και να φάνε δυο μπουκιές φαί που τους είχαν βάλει οι γυναίκες τους μέσα στους σάκους που κουβαλούσαν. Μα η έκπληξή τους ήταν μεγάλη όταν διαπίστωσαν πως η Νεραϊδοπηγή είχε.. σχεδόν στερέψει! Με το ζόρι λίγες σταγόνες κυλούσαν και απλώς «έγλυφαν» το πέτρινο στόμιό της. Οι τρεις Νερισσιώτες κοιτάχτηκαν χωρίς να μπορούν να πιστέψουν αυτό που συνέβαινε. Αιώνες τώρα η πηγή αυτή κυλούσε και κανείς δεν μπορούσε να τη φανταστεί στερεμένη. Και να που τώρα..

-Δεν πρέπει να καθίσουμε με σταυρωμένα τα χέρια. Είπε ο Νεραρχηγός

- Συμφωνώ, είπε ο ακόλουθος

- Τι να κάνουμε όμως ; ρώτησε ο τρίτος της παρέας

-Να καλέσουμε το πνεύμα της , τη Νεράϊδα, που από όσο θυμάμαι κι εγώ από τους παλιότερους κατοικεί εδώ, πρότεινε ο Νεραρχηγός. Και ανοίγοντας το σακούλι του έβγαλε ένα παλιό, λίγο σχισμένο τετράδιο με μισοσβησμένα γράμματα.

-Εδώ μέσα , τους είπε, είναι στιχάκια που τα τραγουδούσαν οι παλιοί για να βγει από το νερό η Νεράϊδα της πηγής. Και αφού είδε απ' τη θέση του ήλιου πως είχε περάσει το μεσημέρι –έτσι έπρεπε να γίνει- άρχισε να απαγγέλλει:

« ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ ΒΓΕΣ ΚΑΙ ΚΑΝΕ ΤΟ ΑΜΙΑΗΤΟ ΝΕΡΟ

ΝΑ ΜΙΛΗΣΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΠΕΙ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ»

Ένα παράξενο φως τους θάμπωσε, σαν να χε ξεπροβάλλει ο ήλιος απότομα μέσα απ τα σύννεφα. Ταυτόχρονα φύσηξε ένας παράξενος άνεμος που τους παρέσυρε και τους έριξε κάτω, στο χώμα. Θαμπωμένοι όπως ήταν πρόλαβαν να δουν μόνο μια φευγαλέα σκιά που πέρασε από πάνω τους με μια χορευτική κίνηση και ταυτόχρονα άκουσαν. Όχι ένα από τα μαγευτικά τραγούδια των νεραϊδών όπως τους έλεγαν οι παλιοί, αλλά κάτι που έμοιαζε με.. μοιρολόϊ . Ένα ρίγος τους διαπέρασε όλους και ένιωσαν πως η Νεράϊδα μοιρολογούσε τη στερεμένη της πηγή. Γιατί όμως η πηγή είχε στερέψει;

Απάντηση δεν μπόρεσαν να δώσουν κι έτσι συνέχισαν το ταξίδι τους μέχρι που έφτασαν στο Νερόμυλο. Δίπλα στο Νερόμυλο υπήρχε ένα Χάνι γνωστό ως «Χάνι του Λαγού» για όλους όσους έρχονταν εδώ για να αλέσουν το στάρι τους και να ξαποστάσουν ή και να κοιμηθούν αν τους έπιανε το βράδυ. Οι τρεις ταξιδιώτες, κουρασμένοι από το πολύωρο ταξίδι μπήκαν μέσα . Σ' ένα τραπέζι καθόταν μόνος του ο μυλωνάς. Φαινόταν πολύ στενοχωρημένος: « η.. η φτερωτή του μύλου. δεν έχει τη δύναμη να γυρίσει, δεν έχει τη δύναμη του νερού, καταλαβαίνετε;» τους εξήγησε απελπισμένος. «Δεν μπορώ να αλέσω το στάρι μου όπως πριν. Σπάω το κεφάλι μου να βρω τι φταίει και..» «Και;» ρώτησαν με μια φωνή και οι τρεις Νερισσιώτες. «Και.. άκρη δεν βγάζω. Οι βροχές, οι βροχές λιγότεψαν απελπιστικά και δεν ξέρω γιατί..» Ο τρεις Νερισσιώτες κούνησαν το κεφάλι τους και αφού ήπιαν μαζί του ένα κρασί έπεσαν ξεροί για ύπνο. Το πρωί τους ξύπνησε ο ήχος μιας δυνατής μπόρας. Κι ενώ έξω γινόταν χαλασμός κυρίου και το νερό έπεφτε με το τουλούμι, είδαν από το παράθυρο τον μυλωνά να χορεύει στη βροχή και να φωνάζει ευτυχισμένος: «Επιτέλους! Θα γυρίσει επιτέλους η φτερωτή του μύλου!»

Ωστόσο , η βροχή συνεχιζόταν με τόση δύναμη που τελικά πλημμύρισαν τα πάντα. Ήταν μία αφύσικα δυνατή μπόρα που δεν σταμάτησε παρά μετά από αρκετή ώρα . Οι τρεις ταξιδιώτες έγιναν

μούσκεμα και τελικά έμειναν και την επόμενη μέρα για να στεγνώσουν και να συνεχίσουν την πορεία τους προς το Βουνό της Τύχης όπου κατοικούσε ο Υδωράτης. Στο διάστημα της παραμονής τους στο «Χάνι του Λαγού» και μετά από προτροπή του Νεραρχηγού ο οποίος είχε τα αρθρικά του, επισκέφτηκαν μια ιαματική πηγή εκεί κοντά για να κάνουν ένα ζεστό μπάνιο που θα τους ανακούφιζε από τους πόνους ή την κούραση. Ωστόσο η πηγή είχε, για άγνωστο λόγο, χάσει τις θεραπευτικές της ιδιότητες και το μόνο που κατάφεραν ήταν να πάθουν μερικά εγκαύματα, ευτυχώς όχι σοβαρά.

Την άλλη μέρα, και αφού πήραν προμήθειες από το Χάνι, οι τρεις ταξιδευτές συνέχισαν την πορεία τους μέχρι το μεσημέρι. Ο ήλιος ανελέητος τους έκαιγε τόσο που άρχισαν να χάνουν τις αντοχές τους. Με ανακούφιση άκουσαν το βούϊσμα του ποταμού, του Ασπροπόταμου, και γρήγορα χώθηκαν στα βαθύσκια πλατάνια νιώθοντας τη δροσερή του ανάσα να τους χαϊδεύει τα πυρωμένα τους μάγουλα. Έτρεξαν ανυπόμονα να ξεδιψάσουν στο ποτάμι και να ξεκουραστούν κάτω απ' τα πλατάνια του όταν.. διαπίστωσαν έντρομοι πως οι όχθες του ποταμού ήταν γεμάτες από.. ψόφια ψάρια, χέλια, καβούρια, πουλιά, ακόμα και νεροχελώνες ενώ τα νερά είχαν ένα πράσινο, αρρωστημένο χρώμα.. Σοκαρισμένοι από το αποτρόπαιο θέαμα απομακρύνθηκαν γρήγορα από εκεί και σουρουπώνοντας, βρέθηκαν σε ένα τρίστρατο με τρεις μικρούς καταρράχτες. Το νερό τους κυλούσε με ορμή σε μια μικρή λίμνη και φαινόταν-επιτέλους!- καθαρό.. Αποκαμωμένοι πια σταμάτησαν να ξεδιψάσουν και να ξαποστάσουν. «Τελικά το παιδί.. το παιδί λέω, εκείνο που γεννήθηκε χωρίς τη σταγόνα στο μέτωπο, ε, από αυτό το παιδί ξεκίνησαν όλα. Και τώρα απλώς ξετυλίγεται το κουβάρι» είπε σκεφτικός ο νεότερος Νερισσιώτης που είχε φάει το ψωμοτύρι του και αφού ήπιε και νερό από τον καταρράχη ένωσε το μυαλό του να ξεθολώνει. «..Το οποίο κουβάρι, συνέχισε ο δεύτερος, έχει την άκρη του στον Υδωράτη φαντάζομαι ε;» απευθύνθηκε για επιβεβαίωση στον Νεραρχηγό ο οποίος όμως φαινόταν απορροφημένος στις σκέψεις του.

Θυμόταν .. χρόνια πριν, όταν ήταν μικρό παιδί, μαζί με τους φίλους του, έρχονταν εκεί για εκδρομή και διαγωνίζονταν ποιος θα πέσει πρώτος στη λίμνη, ποιος θα κάνει την καλύτερη βουτιά και... Ξαφνικά πετάχτηκε όρθιος ξεχνώντας ακόμα και τα αρθρικά του: «Εκεί ! φώναξε σαν κάτι να θυμήθηκε. Πίσω από τους τρεις μικρούς καταρράχτες!» Οι άλλοι δύο παραξενεμένοι τον ακολούθησαν. Σκαρφάλωσαν σε ένα ύψωμα που βρισκόταν εκεί κοντά και πλησίασαν τους καταρράχτες. Πίσω από αυτές τις νερένιες κουρτίνες υπήρχε μια σπηλιά. Μια σπηλιά σκοτεινή και υγρή. Προχώρησαν μέσα. Η σπηλιά στολιζόταν με υπέροχους σταλαχτίτες και σταλαγμίτες και

γραφικές λιμνούλες στο πυθμένα στον οποίο έρεαν τα νερά ενός μικρού υπόγειου ποταμού. Μετά από μία διαδρομή τριών τετάρτων την οποία ο Νεραρχηγός φαινόταν να γνωρίζει πολύ καλά, έφτασαν σε ένα σημείο που ονομαζόταν «το σταυροδρόμι των Νηρηϊδων». Λαχανιασμένοι οι άλλοι δύο σταμάτησαν γιατί σε εκείνο το σημείο της σπηλιάς το σκοτάδι ήταν ακόμα πιο πηχτό. Μια νυχτερίδα φτεροκόπησε πάνω από τα κεφάλια τους τρομάζοντάς τους όχι όμως και τον Νεραρχηγό : Εκείνος πήγε και κοίταξε σε ένα σημείο της σπηλιάς, και με το χέρι του που έτρεμε ψαχούλεψε σε μία εσοχή και έβγαλε ένα όστρακο, ένα απολιθωμένο όστρακο. Φαινόταν πολύ ταραγμένος και τους έκανε νόημα να βγούνε. Σε λίγο ήταν και οι τρεις τους πάλι στο φως , δίπλα στους τρεις καταρράχτες.

-Μα τι συμβαίνει; Οι άλλοι δύο του ζητούσαν εξηγήσεις.

Εκείνος κρατώντας σφιχτά το όστρακο τους διηγήθηκε πως σαράντα χρόνια πριν , σ' εκείνο το τρίστρατο συνάντησε τις Νηρηϊδες, τις πανέμορφες νεράϊδες. Εκείνο το βράδυ, παρακούοντας τις εντολές των δικών του να μη περάσει μεσάνυχτα από το τρίστρατο, βρέθηκε εκεί μόνος, δεκαεπτά χρονών παλικάρι. Αυτές τον τράβηξαν μαζί τους στα βάθη της υγρής σπηλιάς και τον κράτησαν κοντά τους όλο το βράδυ. « Μου προμάντεψαν τότε πως θα γίνω Αρχηγός της Νέρισσας» είπε χαμηλόφωνα.

Από τότε η σταγόνα στο μέτωπό του είχε γίνει πιο λαμπερή και αυτός ήταν ένας ακόμη λόγος που οι άλλοι Νερισσιώτες, είκοσι χρόνια μετά, τον είχαν εκλέξει αρχηγό τους. «Μου έγραψαν όμως και μιαν άλλη προφητεία. Μέσα σε ένα όστρακο. Που θα το άνοιγα όταν θα έφτανα στο χωριό. Όμως εγώ στη βιασύνη μου να φύγω, ξέχασα το όστρακο. Ξαναγύρισα πολλές φορές για να το ψάξω όμως ..δεν έβρισκα ποτέ το σωστό σημείο. Σαν κάτι να μου θόλωνε το νου κι έψαχνα σε λάθος σημείο» πρόσθεσε. Κι όμως πριν μ' αφήσουν να φύγω, οι Νηρηϊδες μου είπαν πως πρέπει να τη διαβάσω οπωσδήποτε αυτή τη προφητεία . Και να που τώρα, σαράντα χρόνια μετά..»

- Διάβασέ το Αρχηγέ, είπαν με ανυπομονησία οι δύο Νερισσιώτες

Εκείνος με τρεμάμενα χέρια κατάφερε με κόπο να ανοίξει το όστρακο και κομπιάζοντας διάβασε τα λίγο σβησμένα από την πολυκαιρία γράμματα με την προφητεία των Νηρηϊδων: « ΤΗ ΓΗ ΣΟΥ ΜΕ ΦΑΡΜΑΚΙ ΘΑ ΠΟΤΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΤΗ ΧΑΜΕΝΗ ΣΟΥ ΣΤΑΓΟΝΑ ΘΑ ΘΡΗΝΗΣΕΙΣ»

Ο Νεραρχηγός άφησε το όστρακο να πέσει από τα χέρια του που έσπασε σε χίλια κομμάτια. Συντετριμμένος, σα να είχε καταλάβει κάτι πολύ σημαντικό, κάθισε σε μια πέτρα , έπιασε με τα χέρια του το κεφάλι του και βυθίστηκε σε σκέψεις.

Εκείνο το βράδυ κοιμήθηκαν στο τρίστρατο . Οι Νηρηΐδες ωστόσο δε φάνηκαν. Μόνο ένα μοιρολόι ακούστηκε τα μεσάνυχτα, ίδιο με εκείνο της Νεραΐδοπηγής..

Την άλλη μέρα ξεκίνησαν με το χάραμα. Και πριν το μεσημέρι είχαν φτάσει πια στο δάσος της Βροχής.

Ο Νεραρχηγός δε μιλιόταν και μάλιστα φαινόταν άυπνος σα να μην είχε κοιμηθεί όλο το βράδυ. Έτσι αμίλητοι λοιπόν οι τρεις τους δεν άργησαν να φτάσουν στον προορισμό τους και να πλησιάσουν το αιωνόβιο δένδρο που έμοιαζε με σπηλιά.

Μπήκαν μέσα και ευλαβικά έσταξαν κατά το έθιμο , απ' τα παγούρια τους τρεις σταγόνες νερό ,νερό από το Ιερό Κεφαλόβρυσο της Νέρισσας.

Ο Υδωράτης καθόταν γαλήνιος σε μία άκρη της δέντρινης σπηλιάς. Η σταγόνα στο μέτωπό του έλαμπε υπερβολικά, σχεδόν τους θάμπωσε και ασυναίσθητα έσκυψαν τα κεφάλια τους.

Μόλις όμως συνήθισαν τη λάμψη κι αντίκρισαν το γαλάζιο, σχεδόν ξεθωριασμένο βλέμμα του, ξαφνικά ,ξαφνικά κατάλαβαν πως τα ήξερε όλα. Πως ήξερε για το παιδί χωρίς τη σταγόνα και προπάντων ήξερε για την ξηρασία και τις πλημμύρες , για τη μόλυνση των νερών και τα ψόφια πουλιά και ψάρια.

Ο Υδωράτης έδειξε με το δάχτυλο τον Νεραρχηγό: « Εσύ είσαι που έχεις κάτι να πεις .Και να πεις» πρόσθεσε. Και με γρηγοράδα αίλουρου σηκώθηκε και έτρεξε έξω από τη σπηλιά, σε ένα ρυάκι που κυλούσε ανάμεσα σε μυρτιές και πικροδάφνες. Του έφερε νερό σε ένα κανάτι. « Πιες απ' αυτό . Είναι το μόνο αληθινά καθαρό. Από τη μοναδική πηγή που κατάφερα να σώσω. Που κατάφερα να σώσω από την κερδοσκοπική σου μανία»τόνισε υψώνοντας τον τόνο της φωνής του.

Στο άκουσμα της τελευταίας κουβέντας οι δύο άλλοι πετάχτηκαν παραξενεμένοι. Ο Νεραρχηγός γλόμιασε. Έφερε στα χείλη του το κανάτι και ήπιε με το ζόρι δυο γουλιές νερό.

- Τώρα μπορείς να μιλήσεις, είπε ήρεμα ο Υδωράτης. Και.. πίστεψέ με, θα τα αποκαλύψεις όλα αφού ήπιες από αυτό το νερό.

Ο Νεραρχηγός πήρε μια βαθιά ανάσα και άρχισε:

-Εγώ φταίω για όλα. Πριν είκοσι χρόνια που με εκλέξατε Νεραρχηγό σας, ήθελα να κάνω τα καλύτερα για τη Νέρισσα. Έτσι, όταν με επισκέφτηκαν οι Έμποροι της Βουερής Πολιτείας.. τους πίστεψα.

Μου υποσχέθηκαν πως αν αγοράσω τις βιταμίνες τους όπως αποκαλούσαν την άσπρη κρυσταλλική σκόνη συσκευασμένη σε πολύχρωμα κουτιά, όλες οι καλλιέργειές μας θα βελτιώνονται ασταμάτητα

και θα βγάζουμε πολύ περισσότερα προϊόντα από τη γη μας. Έτσι θα ζούμε πιο άνετα χωρίς να κοπιάζουμε σχεδόν καθόλου. «Αρκεί να ρίχνετε αρκετό από αυτό το θαυματουργό φάρμακο στις καλλιέργειες, μην το λυπηθείτε» μου είπαν και κατάφεραν να με κάνουν να τους εμπιστευτώ. Έτσι αγόρασα μια πρώτη μεγάλη ποσότητα για όλους τους Νερισιιώτες σε σχετικά χαμηλή τιμή.

Οι δύο ακόλουθοι του Νεραρχηγού είχαν χάσει τη μιλιά τους. Την ήξεραν καλά αυτή την κρυσταλλική σκόνη στις πολύχρωμες συσκευασίες. Τη χρησιμοποιούσαν όλοι στο χωριό για τις καλλιέργειές τους. Εδώ και είκοσι χρόνια. Όσα χρόνια εκλέγανε για αρχηγό τους το.. Νεραρχηγό.

«Δεν το ήξερα.» προσπάθησε να απολογηθεί. «Άλλωστε σκέφτηκα πως αν ήταν κάτι κακό θα το καταλαβαίναμε αμέσως γιατί θα μας πείραζε, θα κατέστρεφε τις σοδειές, Εγώ όμως έβλεπα πως με τις .. «βιταμίνες» η σοδειά διπλασιαζόταν»

«Αυτό ήταν το λάθος σου» ακούστηκε βαριά η φωνή του Υδωράτη. «Γιατί τώρα το ξέρεις καλά, αυτές οι .. «βιταμίνες» ήταν το δηλητήριο που μόλυνε τη γη σας, όπως άλλωστε σου είχαν προβλέψει οι Νηρηϊδες που έφυγαν από τα μέρη σας για πάντα, τόνισε με έμφαση. Μαζί μ' αυτές χάσατε και την μαγική τους προστασία» συμπλήρωσε.

- Και μετά από τη γη που μολύνθηκε με τόνους δηλητηρίου .. μολύνθηκαν και τα νερά μας! φώναζαν με φρίκη οι δύο Νερισιιώτες.

Ο Νεραρχηγός φαινόταν τώρα πολύ χλομός. Και η σταγόνα στο μέτωπό του.. είχε αρχίσει να ξεθωριάζει επικίνδυνα.

- Νεραρχηγέ! Συνέχισε! του είπε επιτακτικά ο Υδωράτης και τότε εκείνος με μεγάλη προσπάθεια- τα χείλη του είχαν ξεραθεί από την αγωνία-συνέχισε:

- Πέρασαν κάμποσα χρόνια και η αλλαγή φαινόταν μόνο προς το καλύτερο, αφού η σοδειά μας είχε διπλασιαστεί. Επιπλέον εύκολα καταπολεμούσαμε τα ζιζάνια ρίχνοντας τόνους «βιταμινών» στη γη. Έβλεπα πως οι Νερισιιώτες είχαν βολευτεί και πως ζούσαν όλο και καλύτερα. Και τότε..

- Τότε; Επανέλαβαν οι ακόλουθοί του που δεν μπορούσαν να φανταστούν τι άλλο θα μπορούσε να είχε συμβεί στο χωριό τους.

- Δέκα χρόνια πριν με επισκέφτηκαν οι Δρακομήχανοι της Γκρίζας Πολιτείας. Μου έδωσαν λεφτά, πολλά λεφτά, το παραδέχομαι αλλά -βιάστηκε να συμπληρώσει- δεν τα πήρα για μένα.

Έφτιαξα, -το ξέρουν όλοι οι Νερισσιώτες αυτό και μου το αναγνωρίζουν- έφτιαξα σχολείο, νοσοκομείο γήπεδα και τόσα άλλα για να ζουν όλοι οι κάτοικοι της Νέρισσας πιο άνετα, για να τα έχουν όλα..

Η φωνή του ράγισε και φαινόταν πως δεν τολμούσε να ξεστομίσει ποιο ήταν το αντάλλαγμα αυτών των χρημάτων. Μόλις όμως είδε τον Υδωράτη να τον κοιτάζει αυστηρά αναστέναξε και συνέχισε:

- Η Γκρίζα Πολιτεία όπως ξέρετε, συνορεύει σε κάποιο σημείο με το χωριό μας. Μας χωρίζει το ποτάμι. Και σε εκείνο σημείο του ποταμού δέχτηκα να χύνονται –υπογείως πάντα- τα απόβλητα των μηχανικών τους δράκων. Κι ακόμη.. ακόμη δέχτηκα οι καπνοί από τα ρουθούνια των μηχανικών τους δράκων να σκεπάζουν και τον ουρανό του δικού μας χωριού ,μόνο όμως μια φορά το μήνα τα τελευταία πέντε χρόνια, απολογήθηκε.

- Μα εσύ μας έλεγες πως αυτό το γκρίζο αέριο που βλέπαμε κάθε μήνα στον ουρανό του χωριού είναι μόνο ένα φίλτρο που απλώς μας προστατεύει από τον ήλιο! Φώναξαν έξαλλοι οι δύο ακόλουθοι του Νεραρχηγού που τα είχαν πλέον καταλάβει όλα. Αν και ένιωθαν πως θα ήθελαν ακόμη και να τον σκοτώσουν για τις εγκληματικές του ενέργειες, ένιωθαν ένα περίεργο μούδιασμα που τους έκανε ανίκανους να αντιδράσουν. Σα να τους είχε ρίξει ο Υδωράτης κάτι στο νερό που είχαν πει και να τους είχε παραλύσει.

Ο Νεραρχηγός ήταν ακίνητος, με βλέμμα χαμένο. Η σταγόνα στο μέτωπό του είχε σχεδόν μαραθεί. Σα να περίμενε να ακούσει την απόφαση του μεγάλου δικαστή, του Υδωράτη.

Εκείνος, ήρεμος, χάιδεψε τη μακριά του κατάλευκη γενειάδα και μίλησε. Η φωνή του ακούστηκε αυστηρή:

« Η φυλή μας, η φυλή των Υδροφίλων, η φυλή των ανθρώπων με τη σταγόνα στο μέτωπο υπήρξε η εκλεκτή . Γιατί αυτή η σταγόνα νερού συμβόλιζε πάντα τη δύναμη του νερού, δηλαδή της ίδιας της ζωής αφού για μας το νερό ταυτίζεται με τη ζωή. Μα εσείς δεν σταθήκατε άξιοι να διατηρήσετε αυτό το αγαθό καθαρό και αμόλυντο. Και δε φταίει μονάχα ο αρχηγός σας που, όπως ισχυρίζεται και φυσικά τον πιστεύω, τα έκανε όλα για να γίνει καλύτερη και πιο εύκολη η ζωή των κατοίκων της Νέρισσας ,αλλά και όλοι εσείς που δεν αντιδράσατε ποτέ, που δεν ρωτήσατε ποτέ, που δεν προσπαθήσατε να μάθετε την αλήθεια. Και η αλήθεια είναι ..» τους κοίταξε στα μάτια με ένα βλέμμα που ερχόταν από πολύ παλιά

« πως τα νερά του χωριού ρυπαίνονται και μολύνονται και σύντομα θα είναι ακατάλληλα για να πιείτε και να πλυθείτε. Η μόλυνση του αέρα από τους μηχανικούς δράκους έφερε αλλαγή στο κλίμα και διατάραξε την οικολογική ισορροπία, το κλίμα της Νέρισσας και όλα τα καιρικά φαινόμενα. Και μάθετε πως αν σπάσει ένας κρίκος αυτής της σπουδαίας αλυσίδας που λέγεται ζωή, όλα θα χαθούν. Πρώτα αυτή η πολύτιμη σταγόνα στο μέτωπό σας και μετά ..η ίδια η ζωή»

Μια παγερή σιωπή έπεσε στη σπηλιά του αιωνόβιου δέντρου . Μονάχα το κελαρυστό νερό της πηγής ακουγόταν μέσα σε μια παράξενη ησυχία, μια αγωνία που παρατεινόταν επικίνδυνα.

«Όμως», ξανακούστηκε η φωνή του μεγάλου Μάγου, «θέλω να πιστεύω πως δεν είναι ακόμη αργά, πως δεν ήρθε ακόμα το τέλος της Νέρισσας. Κι αν ήρθατε εδώ για μια σταγόνα νερό, αυτή που έλειπε από τα παιδί που γεννήθηκε πριν λίγες μέρες, τελικά άξιζε τον κόπο. Γιατί μέσα από αυτό το ταξίδι σας για να φτάσετε μέχρι εδώ καταλάβατε. Καταλάβατε πως στη φύση όλα είναι αλληλένδετα και πως το δηλητήριο, το κάθε είδους δηλητήριο που μπορεί βέβαια να έχει μερικές φορές πολύ ελκυστική συσκευασία, απλώνεται παντού, δεν γνωρίζει σύνορα και χώρες. Εσείς βέβαια θα πρέπει να σταματήσετε το κακό . Να σταματήσετε να προμηθεύετε τις υποτιθέμενες «βιταμίνες» για τις καλλιέργειές σας. Να μην αφήσετε κανέναν να μολύνει τον αέρα και τα ποτάμια σας, όποιο αντάλλαγμα και να σας δώσει. Το χωριό σας μπορεί βέβαια να γίνει πιο φτωχό, κι εσείς να μην έχετε τις τόσες ευκολίες στις οποίες συνηθίσατε τα τελευταία είκοσι χρόνια ,αλλά η μόλυνση θα σταματήσει κι αυτό είναι το πιο σημαντικό»

Ο Υδωράτης τελείωσε και, σα να κουράστηκε ξαφνικά, τους έκανε ένα νεύμα αποχαιρετισμού και χώθηκε βαθιά σε μια γωνιά του δέντρου, μέχρι που έγινε σχεδόν αόρατος.

Έτσι, ο Νεραρχηγός – που μέσα σε λίγη ώρα φαινόταν πολύ πιο γερασμένος και ανήμπορος- και οι ακόλουθοί του πήραν το δρόμο του γυρισμού στενοχωρημένοι μα αποφασισμένοι να αλλάξουν πολλά στο χωριό τους μόλις θα έφταναν.

Την ίδια ώρα , στη Νέρισσα, ένα μικρό αγόρι αποκτούσε τη σταγόνα που του έλειπε στο μέτωπο, ανάμεσα στα φρύδια. Μια υγρή και λαμπερή σταγόνα νερού. Την ίδια δηλαδή τη ζωή....